

Стаття надійшла до редакції 27.06.2018

Перевірено на плагіат 06.07.2018 р.

унікальність – 97,89 %

УДК 821.111: 82- 3132

ФУНКЦІОНУВАННЯ АЛЮЗІЙНИХ ІМЕН В ХУДОЖНЬОМУ ТЕКСТІ

Трищенко Ірина Вячеславівна, itryshchenko@hotmail.com

канд. філол. наук, доц.

Київський національний університет імені Тараса Шевченка

Інститут філології

Стаття присвячена дослідженню специфіки функціонування алюзійних імен в художньому тексті в позиції звертання. Вони розглядаються в рамках прийому метафоричної антономазії та трактуються як випадки актуалізації алюзії в художньому тексті. Алюзійні імена поділяються на імена реальних особистостей та імена літературних, біблійних персонажів. Вони також аналізуються як засоби вторинної номінації адресата. Цей процес відбувається на основі вибору спільної семантичної ознаки для суб'єктів первинної та вторинної номінації. Вказані імена розрізняються також за ступенем відомості їхніх денотатів для читачів. Окрім імен-символів досліджуються алюзійні імена, які утворюються на основі вторинної оказіональної номінації. Вибір певної спільної семи та нейтралізація різних опозицій додають їм експресивності. Визначається роль контексту при актуалізації алюзійних імен та наводяться приклади набуття ними як позитивних, так і негативних конотацій в залежності від контексту. Окрім цього розглядаються варіанти експлікації мотивації вибору тієї чи іншої ознаки для перейменування, а саме в прямій мові або репліках персонажів (як мовця, так і адресата), в авторському тексті та ремарках.

Ключові слова: художній текст, антономазія, алюзія, звертання, вторинна номінація, мотивація вибору семантичної ознаки.

ФУНКЦИОНИРОВАНИЕ АЛЛЮЗИВНЫХ ИМЕН В ХУДОЖЕСТВЕННОМ ТЕКСТЕ

Трищенко Ирина Вячеславовна, itryshchenko@hotmail.com

канд. филол. наук, доц.

Киевский национальный университет имени Тараса Шевченко

Институт филологии

Статья посвящена исследованию специфики функционирования аллюзивных имен в художественном тексте в позиции обращения. Они рассматриваются в рамках приема метафорической антономасии и трактуются как случаи

Actual Problems of Linguistics [Aktual'ni problemy movoznavstva]

© Tryshchenko I. [Tryshchenko I.], itryshchenko@hotmail.com

Functioning of Allusive Names in Literary Discourse [Funkcionuvannja aljuzijnyh imen v hudozhn'omu teksti] (in Ukrainian)

актуалізації аллюзії в літературному дискурсі. Аллюзивні імена подразделяються на імена реальних осіб і літературних, біблійських персонажів. Вони також аналізуються як засоби вторинної номінації адресата. Цей процес відбувається на основі загального семантичного признака суб'єктів первинної і вторинної номінації. Вказані імена відрізняються також по ступеню відомості їх денотатів читачам. Крім символічних імен досліджуються аллюзивні імена, які створюються на основі вторинної окказіональної номінації. Вибір конкретного загального семантичного признака і нейтралізація різних опозицій додає експресивності цим іменам. Визначається роль контексту при актуалізації таких імен і наводяться приклади придбання ними як позитивних, так і негативних конотацій в залежності від контексту. В статті також виділяються і характеризуються види мотивації використання вторинних номінацій-обращення: об'єктивна, суб'єктивна і речова. Крім цього, розглядаються варіанти експлікації мотивованості вибору того чи іншого признака для перейменування, а саме в прямій мові або репліках персонажів (як говорячого, так і адресата), в авторському тексті і ремарках.

Ключові слова: художественний текст, антономазія, аллюзія, звертання, вторинна номінація, мотивація вибору семантичного признака.

FUNCTIONING OF ALLUSIVE NAMES IN LITERARY DISCOURSE

Tryshchenko Iryna, itryshchenko@hotmail.com

PhD in Philology, Associate-Professor

Taras Shevchenko National University of Kyiv

Institute of Philology

This paper is devoted to the study of specifics of allusive names functioning in literary discourse. They are considered within the framework of metaphoric antonomasia and are treated as cases of allusion actualization in literary discourse. Allusive names are subdivided into names of real persons and names of literary, biblical characters. They are analyzed as means of secondary nomination of the addressee. This process takes place on the basis of common semantic feature of subjects of primary and secondary nomination. The semantic feature that is in the focus of metaphoric antonomasia may take both central and peripheral place in the semantic structure of original name. The given names are also distinguished according to the familiarity of their denotata to the readers. Many names have become symbols of certain human qualities. The denotata of such names are models of a certain kind, i.e. they impersonate the highest degree of some quality. In their

Актуальні проблеми мовознавства [Актуальные проблемы языкознания]

© *Трищенко І. В. [Трищенко И. В.]*, itryshchenko@hotmail.com

Функціонування аллюзійних імен в художньому тексті [Функционирование аллюзивных имен в художественном тексте] (Українською / На укр. яз)

figurative use the weakening in quality intensity is observed for the occasional referent. Besides symbolic names, allusive names based on secondary occasional nomination are studied. The choice of certain common semantic features and neutralization of different oppositions add expressivity to such names. The role of context during the actualization of such names is established, and examples of acquiring by them positive or negative connotations are discussed. Types of motivation of secondary nominations usage as address forms are revealed and characterized in this paper: objective, subjective and speech ones. Besides that, variants of explication of motivation for the choice of this or that semantic feature for renaming are defined. They include direct speech or remarks of the characters (both the speaker and addressee), author's text or remarks.

Key words: *literary discourse, antonomasia, allusion, form of address, secondary nomination, motivation for the choice of semantic feature.*

Дослідження експресивних засобів художнього тексту, на наш погляд, завжди залишається актуальним. Літературний процес безперервно триває. З'являються нові художні твори і нові жанри. Їх автори вдаються до різних експериментів та демонструють нові креативні техніки письма для зацікавлення читачів та вираження в образній формі наболілих проблем людства. Для кращого розуміння авторського задуму потрібен об'єктивний науковий аналіз. Серед указаних експресивних засобів нашу увагу привернули звертання. Дані складні номінативні одиниці розглядалися, як правило, в структурно-семантичному (Ю. Д. Апресян, О. Г. Ветрова, В. С. Гольдин, М. А. Олікова, Дж. Лич, М. Шорт), прагматичному (Н. Д. Арутюнова, М. М. Бахтін, Г. Г. Почепцов, М. Л. Прет, С. К. Левінсон) та соціолінгвістичному аспектах (Р. Браун, М. Форд, А. М. Монтгомері, С. М. Ервін-Тріп). Але їх стилістичні особливості та експресивний потенціал не знайшли ще достатньо повного відображення в науковій літературі. Ось чому об'єктом нашого дослідження виступає система експресивних засобів художнього тексту, а її предметом – особливості звертань як складових вказаної системи. Метою даної розвідки є дослідження специфіки функціонування антономазій-звертань в художньому тексті на матеріалі творів сучасних англомовних авторів.

У статті стверджується, що метафорична антономазія є одним із випадків актуалізації алюзії в літературному дискурсі. Ми також спробуємо продемонструвати, що метафорично вживані власні імена належать до категорії посилань, тобто до одного із двох головних маркерів алюзії [Petti 1978, p. 289-307].

Алюзійні власні імена (антропоніми) можна розділити на дві групи: імена реальних особистостей (письменників, акторів, політичних діячів) та імена літературних та/або біблійних персонажів. Метафоричний перенос є типовим для таких імен. Проаналізуємо декілька прикладів із художніх творів, в яких імена реальних особистостей та літературних персонажів використовуються як засоби вторинної номінації адресата [Телия 1977, с. 191-210]. Таке вживання базується на певних спільних рисах ситуативного адресата та реального носія даного імені.

(1) ... *But Sarah stood aside and indicated the gasping, throat-clutching Mrs. Poultenev, which gave Mrs. Fairley her chance to come to her aid. “You wicked Jezebel – you have murdered her!”* [Fowles 1980, p. 212]

(2) “*Never mention a lady’s name in connection with a scandal, Sherlock. Shame on you.*” [Bellem 1978, p. 167]

(3) *Tom: I’m going out on the terrace.*

Jim (goes after him): You know, Shakespeare – I’m going to sell you a bill of goods! [Bellem 1978, p. 176]

У першому прикладі один з персонажів алюзійно вживає біблійне ім’я, звертаючись до іншого персонажа. В другому прикладі ім’я Шерлока Холмса лунає при звертанні до звичайного приватного детектива. В третьому прикладі мовець використовує ім’я Шекспіра у розмові зі своїм другом, який пробує займатися письменництвом.

Таким чином при метафоричній антономазії перенос імені з об’єкта первинної номінації на об’єкт вторинної номінації відбувається на основі певної спільної семантичної ознаки. Але цей процес супроводжується порушеннями обмежень сполучуваності, тобто нейтралізацією різних опозицій.

Семантична ознака, яка потрапляє у фокус метафоричної антономазії, може займати як центральне, так і другорядне місце в семантичній структурі вихідного імені. Отже вищезгадані семантичні ознаки (семи) можуть нейтралізуватись у межах вказаних опозицій.

Вважаємо за доцільне зауважити, що алюзійні власні імена розрізняються також за ступенем відомості їхніх денотатів. Багато імен стали символами певних людських якостей. Так, Отелло символізує ревності, Даліла – підступність, сер Галахад – благородство. Таким чином, денотати цих імен є еталонами певного роду, тобто вони представляють найвищу міру якості.

Актуальні проблеми мовознавства [Актуальные проблемы языкознания]

© Трищенко І. В. [Трищенко И. В.], itryshchenko@hotmail.com

Функціонування алюзійних імен в художньому тексті [Функционирование аллюзивных имен в художественном тексте] (Українською / На укр. яз)

Але у випадках їх образного вживання спостерігається послаблення інтенсивності певної якості для оказіонального референта.

Проте існують алюзійні імена, які вживаються не так часто як символічні. Для них вторинна номінація має оказіональний характер [Азнаурова 1977, с. 89-90]. Якщо процес переходу власних імен у звичайні представити у вигляді шкали, то символічні імена розташувалися б ближче до її кінця (повний перехід до звичайних імен), ніж оказіональні алюзійні імена.

Вибір певних спільних семантичних ознак і нейтралізація різних опозицій безперечно додають експресивності як алюзійним іменам, так і всій оповіді загалом. Хотілося проілюструвати попередні твердження деякими прикладами з художньої літератури.

(1) *“Wake up, Sleeping Beauty”, he heard Miss Withers saying, after what seemed a lapse of only a few moments. “We’re almost there, Oscar, I am very happy that I never married you, for you snore like a sawmill.”* [Palmer 1978, p. 263]

(2) *I ankled on deck and lamped him swimming clumsily around a houseboat like a big white whale. “Hi, Moby Dick,” I said.* [Bellem 1978, p. 169]

У першому прикладі ім'я *Sleeping Beauty* вживається іронічно при дружньому звертанні до чоловіка із звичайною зовнішністю. Семантична структура даного імені включає наступні значимі семантичні ознаки: 1) перебувати у стані сну, 2) жіноча стать, 3) приваблива зовнішність. У даному випадку перша ознака – знаходження у стані сну – обрана як спільна. Нейтралізація опозицій відбувається стосовно інших двох ознак (жіноча: чоловіча стать, приваблива: звичайна зовнішність). Ім'я *Sleeping Beauty* є прикладом комплексної або подвійної антономазії. Спочатку це словосполучення було звичайною фразою. Потім воно стало іменем літературного персонажа. У нашому контексті спостерігається його частковий перехід до категорії загальних імен.

У другому прикладі ім'я кита з роману Мелвілла звучить у звертанні до людини. На нашу думку, первісне ім'я містить наступні значимі ознаки: 1) тварина, 2) здатність плавати, 3) великий розмір. При алюзійному вживанні спільними є друга та третя ознаки. Але значима опозиція тварина:людина нейтралізується в даному контексті. Це призводить до створення гумористичного ефекту і певним чином характеризує автора алюзії.

Отже для розуміння алюзійного імені, читач, усвідомлюючи наявність цілого спектра семантичних ознак, які входять до його семантичної структури,

має обрати ознаки релевантні для даного контексту.

Всі алюзійні імена проаналізовані вище як випадки метафоричної антономазії є ситуативними і вживаються поряд із реальними іменами персонажів. Проте при метафоричному переносі можуть бути задіяні як постійні риси (якості) референта, так і її/його риси, які виявляються тільки в певній ситуації. Іншими словами, персонажі можуть використовувати алюзійні імена як засоби безпосередньої реакції на поведінку, слова та вчинки їх співбесідників в окремих ситуаціях.

(1) *Conveners: Charlatan! Madam Kill-joy! Mrs. Jeremiah!*

Fortune Teller: And you! Mark my words before it's too late. Where'll you be?[Wilder 1988, p. 147]

(2) *'Perfect,' I said appreciatively, pulling down the anorak sleeves to cover them. 'Thank you, Florence.'* *'And Nightingale to you, too!,' she sais making a face at me.*[Francis 2000, p. 159]

У першому прикладі антономазія базується на здатності референта передбачати долі людей, тобто передбачати майбутнє. Вона робить це завдяки своїм певним уродженим здібностям. Тут алюзійно вживається ім'я біблійного пророка. Нейтралізація опозиції чоловік:жінка сприяє його експресивності. Поєднання сучасної форми та старовинного імені біблійного пророка посилює ефект алюзії та виокремлює її.

У другому прикладі персонаж вживає алюзійне ім'я при звертанні до своєї кузини Джоани. Воно слугує засобом вираження його схвалення попередніх дій дівчини. Вона вправно і акуратно перебинтувала пошкоджені зап'ястки свого брата. Тому він використовує алюзійно ім'я медсестри Флоренс Найтінгейл, яка відома завдяки своїй відданості справі та вправності. Тут алюзійне ім'я має позитивну конотацію.

Хоча метафорична антономазія є окремим випадком актуалізації алюзії на рівні персонажів, вона все ж таки опосередковано адресована читачам. Ефект алюзії полягає в її розпізнанні читачем. Отже, у наведеному вище прикладі із Флоренс Найтінгейл адресат розпізнає алюзію мовця та відповідно реагує на неї. На нашу думку, більшість читачів теж легко розпізнають цю алюзію та розуміють її значення. Проте в деяких інших ситуаціях персонаж-адресат не може розпізнати алюзію і змушений просити пояснення у співбесідника.

(1) *"Charles, my son, my son."*

Актуальні проблеми мовознавства [Актуальные проблемы языкознания]

©Трищенко І. В. [Трищенко И. В.], itryshchenko@hotmail.com

Функціонування алюзійних імен в художньому тексті [Функционирование аллюзивных имен в художественном тексте] (Українською / На укр. яз)

“How do you mean Charles?”

“Do you have to be rich, Allen? Do you have to?” [Steinbeck 1985, p.69]

(2) *Chasuble*. ... *But I must not disturb Egeria and her pupil anylonger.*

Miss Prism. Egeria? My name is Letitia, Doctor. [Wilde 1981, p. 98]

У першому прикладі персонаж ймовірноше за все має на увазі Чарльза Бона (одного з персонажів роману Фолкнера «Авесалом, Авесалом»), звертаючись до свого сина Алена. У другому прикладі персонаж алюзієно вживає ім'я з римської міфології. В даних прикладах експлікація нездатності адресата визначити алюзію виявляє невідповідність між обсягами фонових знань персонажів і таким чином надає читачам додаткову інформацію про них. Це в свою чергу допомагає читачам зробити нові висновки стосовно персонажів та стосунків між ними.

Реакція читачів на дані алюзії буде варіюватися від однієї особистості до іншої. Ті читачі, які розпізнають алюзію, будуть задоволені тим, що вони змогли це зробити. А ті читачі, які не зрозуміли значення алюзієних імен, все ж таки можуть відчувати якісь відхилення від текстової норми. Вживання алюзієних імен поряд із реальними іменами персонажів буде де-автоматизувати сприйняття тексту такими читачами. На нашу думку, частини тексту з ситуативними алюзієними іменами вирізняються на фоні всього тексту, де реальні імена персонажів є нормою.

Ще одним способом посилення впливу алюзієної антономазії на читача є зіставлення алюзієного імені з частиною висловлювання, яка належить до іншого стилю (регістру) або висловлювання, яке містить алюзієне ім'я із суміжним висловлюванням в межах одного мовленнєвого обміну.

(1) ‘*So long, Savior!*’ [Steinbeck 1985, p. 24]

(2) ‘*Do you know what son of a bitch you are?*’

‘*Yes, O Daughter of Jerusalem.*’ [Steinbeck 1985, p. 24]

У першому прикладі алюзієне біблійне ім'я вживається із розмовною фразою «Пока!» в одному висловлюванні. В другому прикладі алюзієне ім'я із Біблії зіставляється із лайкою в попередньому висловлюванні. В обох випадках використання алюзієних імен надає іронічної та саркастичної тональності мовленню персонажів.

Проаналізувавши цілу низку прикладів із вторинними номінаціями-звертаннями, можемо дійти висновку про існування декількох видів їх вмотивованості, а саме: об'єктивної, асоціативної (суб'єктивної) і мовленнєвої.

Під об'єктивною – ми розуміємо мотивацію, яка базується на якійсь об'єктивно притаманній адресату або характерній для нього ознаці.

(1) *Ellie (groaning) Oh! Even the hair that ensnared him false! Everythingfalse!*

Mrs. Hushabye. Pull it and try. Other women can snare men in their hair; but I canswing a baby on mine. Aha! You can't do that, Goldilocks.[Shaw 1989, p. 105]

(2) *“There is no supposition about what he's done. He went to the Alcazar Arms at eight fifteen tonight and throttled Ruby Rose Reading to death, Angel Face.” And that was the first time I heard myself called that.* [Woolrich 1978, p. 235]

У першому прикладі такою ознакою є золотаве волосся дівчини, а в другому – приваблива зовнішність.

Асоціативна або суб'єктивна мотивація передбачає виникнення у мовця (номінатора) різноманітних асоціацій, які спонукають його до вживання вторинних номінацій-звертань. Наведемо декілька прикладів:

(1) *He called them all killers.*

“Hi-ya, Killer”, he would say to Sam. ...“Look, Killer,” he would say to Dopey, “I got a horse in this next race that's a cinch.”[Saroyan 1975, p. 111]

(2) *Bending to switch off the light, I continued the motion and attempted to kiss him. ... My lips fell on the creased space of skin just beside one corner of his mouth. “O.K., frog,” I said.* [Updike 1987, p.407]

(3)*Billy. Smooth move, Norman.*

Norman. Thanks, cool breeze. That's give talk, Ethel. [Saroyan 1975, p.94]

Перший приклад ми взяли з оповідання В. Сарояна «Миша». Дія відбувається в середовищі нікому не потрібних людей, які опинилися на дні і майже втратили людське обличчя. Власні невдачі та приниження породили в них не співчуття до ближнього, а жорстокість і зневагу до слабого. Своїми словами та вчинками вони вбивають все людяне в собі та інших. Ось чому головний герой даного оповідання на ім'я Миша (воно символізує його загнаність та зацькованість) називає їх вбивцями, хоча знає їх справжні імена. Ці імена подаються для контрасту в авторському вводі прямої мови. Спочатку слово «вбивці» зустрічається в авторському тексті як звичайний іменник. Потім воно лунає як антономазії-звертання, які позначають різних адресатів. Для мовця (номінатора) вони – представники одного клану, страшною, руйнівною сили. На його думку, вони не достойні звичайних людських імен. В даному контексті це слово в позиції звертання зберігає свою негативну конотацію,

Актуальні проблеми мовознавства [Актуальные проблемы языкознания]

©Трищенко І. В. [Трищенко И. В.], itryshchenko@hotmail.com

Функціонування алюзійних імен в художньому тексті [Функционирование аллюзивных имен в художественном тексте] (Українською / На укр. яз)

тобто адгерентна конотація не протиставляється інгерентній. Вживаючи згадані антономазії-звертання, мовець виражає своє негативне ставлення до адресатів, протест проти їхньої жорстокості.

У другому прикладі мовець адресує зоометафоричне звертання своєму прийомному синові. Перед цим він розповідав хлопчику казку власного авторства про незвичайне та кумедне жабенятко. І незграбний, беззахисний хлопчина-підліток асоціюється у мовця із жабенятком з його казки. В даній ситуації метафоричне звертання має позитивні конотації. Про це свідчить дія мовця, яка передує звертанню та виражається дієсловом «kiss».

У третьому прикладі представлена ситуація спілкування діда та онука-підлітка. Вони знаходяться в човні на озері. В'юнкий, рухливий онук асоціюється у діда із прохолодним легким вітерцем, який віє на озері. Ось чому дідусь вживає таке метафоричне звертання.

При мовленнєвій мотивації стимулом для мовця – номінатора слугує попередня репліка співрозмовника або якась її частина. Наприклад:

“Oh, brother, I’m clean”, Hall said. “I wish I was always so clean as I am on this one. I’m so clean, I glisten, I shine, I gleam.” ... They started for the door. At the door Carella turned. “Oh. One more thing, Sun God.” [McBain 1998, p. 124]

У цьому прикладі метафоричне антономазія-звертання зустрічається в діалозі колишнього засудженого та інспектора поліції. Антономазія-звертання вживається інспектором і є реакцією на слова співбесідника, який намагається довести свою повну непричетність до справи. Інспектор не може не бути уїдлигим щодо співбесідника, який далеко не такий вже бездоганий, яким хоче себе представити. В основу перейменування мовець (інспектор) бере ознаки, які виражені в мовленні співбесідника за допомогою синонімічних дієслів «glisten», «shine», «gleam». У цій ситуації антономазія-звертання звучить саркастично, уїдлимо.

У контексті зазвичай експлікуються мотиви вибору ознаки, яка лежить в основі перейменування або подається інформація, яка робить мотиви та інтенції мовця зрозумілими для читача. Така інформація зустрічається як в авторському тексті, так і в мовленні персонажів. Вона частіше подається в передтексті, ніж в посттексті.

У першому з наведених нижче прикладів в передтексті подається опис зовнішності і вказується та ознака адресата, на базі якої утворюється антономазія-звертання в наступній репліці одного з персонажів.

У другому прикладі така ознака зовнішності адресата представлена в посттексті після репліки персонажа, яка містить антономазію-звертання.

(1) *Around a corner we looked at a **short** dirty wop in a purple silk shirt who sat in a wired-together office chair... Red stepped behind him noiselessly. He said gently: "Hi, **Shorty**. How's all the bambinos"* [Chandler 1985, p. 93].

(2) *He laughed lightly. "Go back to your post, **Slim**. I'll look into this. He moved lazily in front of me and the **tall** one appeared to fade into the dark.* [Chandler 1985, p. 96]

Мотивація вибору ознаки у вторинних номінаціях-звертаннях може бути експлікована за допомогою порівняння. Номінатор-мовець вживає антономазії-звертання, коли не знає імені адресата або намагається виразити в образній, експресивній формі своє ставлення до адресата, дати оцінку тим чи іншим його якостям. У першому випадку перейменування відбувається, як правило, на основі характерної зовнішньої ознаки. В другому випадку можливість для вибору ознаки, на якій базується перейменування, значно ширші.

Таким чином, у результаті проведеного дослідження можемо стверджувати, що алюзійні власні імена, розглянуті вище як приклади антономазії, є складовими системи експресивних засобів художнього тексту. Їхня експресивність формується завдяки поєднанню метафоричного переносу і емоційної оцінки. В контексті вони можуть набувати позитивних або негативних конотацій та виражати не/схвалення персонажем-мовцем поведінки, мовлення, зовнішності тощо персонажа-адресата в певних ситуаціях. Алюзійні власні імена використовуються для створення гумористичного, іронічного ефекту та для характеристики персонажів. Мотивація вживання антономазій-звертань експлікується в прямому мовленні із представленням ознаки, яка лежить в основі перейменування, як в репліці мовця, так і в репліці адресата. До того ж, ця ознака може бути представлена в авторському тексті та авторській ремарці. На нашу думку, всім представленим засобам притаманна різна ступінь експлікованості мотивації: від найвищої – для безпосереднього пояснення в прямій мові, до найменшої – при виведенні із ситуації.

Література

1. Азнаурова, Э. С. «Стилистический аспект номинации словом как единицей речи.» *Языковая номинация. Виды наименований* (1977): 86-128.
2. Телия, В. Н. «Вторичная номинация и ее виды.» *Языковая номинация. Виды*

Актуальные проблемы мовознавства [Актуальные проблемы языкознания]

© Трищенко І. В. [Трищенко И. В.], itryshchenko@hotmail.com

Функціонування алюзійних імен в художньому тексті [Функционирование аллюзивных имен в художественном тексте] (Українською / На укр. яз)

найменованій (1977): 129-221.

3. Perri, C. «On Alluding.» *Poetics* 7 (1978): 289-307.

Список джерел ілюстративного матеріалу

4. Bellem, R. L. *The Lake of the Left-Hand Moon* (New York, A Mentor Book, 1978), 414.
5. Chandler, R. *Farewell, my lovely. Stories* (Harmondsworth, Penguin Books, 1985), 368.
6. Fowles, J. *The Ebony Tower. Eliduc. Enigma* (Moscow, Progress Publishers, 1980), 246.
7. Francis, D. *Nerve* (London, Sydney, Pan Books, 2000), 219.
8. McBain, E. *Killer's Payoff* (Harmondsworth, Penguin Books, 1998), 160.
9. Palmer, S. *The Riddle of the Twelve Amethysts* (New York, A Mentor Book, 1978), 414.
10. Saroyan, W. *Selected Short Stories* (Moscow, Progress Publishers, 1975), 464.
11. Shaw, J. B. *Heartbreak House* (Harmondsworth, Penguin, 1989), 160.
12. Steinbeck, J. *The Winter of Our Discontent* (Moscow, Vyssaja Skola, 1985), 271.
13. Updike, J. *Of the Farm* (Moscow, Raduga Publishers, 1987), 496.
14. Wilde, O. *The Importance of Being Earnest* (London, Bloomsbury, 1981), 144.
15. Wilder, Th. *Heaven's My Destination* (Moscow, Raduga Publishers, 1988), 382.
16. Woolrich, C. *Angel Face* (New York, A Mentor Book, 1978), 414.

References

1. Aznaurova, E. S. «Stilisticheskiy aspekt nominatsii slovom kak jedinitsei rechi.» *Yazykovaja nominatsiya. Vidy naimenovaniy* [«Stylistic aspect of nomination by a word as a unit of speech.» *Language nomination. Types of nominations*] (1977): 86-128 (in Russ).
2. Teliya, V. N. «Vtorichnaya nominatsiya i jeje vidy.» *Yazykovaja nominatsiya. Vidy naimenovaniy* [«Secondary nomination and its types.» *Language nomination. Types of nominations*] (1977): 129-291 (in Russ).
3. Perri, C. «On Alluding.» *Poetics* 7 (1978): 289-307.
4. Bellem, R. L. *The Lake of the Left-Hand Moon* (New York, A Mentor Book, 1978), 414.
5. Chandler, R. *Farewell, my lovely. Stories* (Harmondsworth, Penguin Books, 1985): 368.
6. Fowles, J. *The Ebony Tower. Eliduc. Enigma* (Moscow, Progress Publishers), 246.
7. Francis, D. *Nerve* (London, Sydney, Pan Books, 2000), 219.
8. McBain, E. *Killer's Payoff* (Harmondsworth: Penguin Books, 1998), 160.
9. Palmer, S. *The Riddle of the Twelve Amethysts* (New York, A Mentor Book, 1978), 414.
10. Saroyan, W. *Selected Short Stories* (V., Progress Publisher, 1975), 464.
11. Shaw, J. B. *Heartbreak House* (Harmondsworth, Penguin, 1989), 160.
12. Steinbeck, J. *The Winter of Our Discontent* (Moscow, Vyssaja Skola, 1985), 271.
13. Updike, J. *Of the Farm* (Moscow, Raduga Publishers, 1987), 496.
14. Wilde, O. *The Importance of Being Earnest* (London, Bloomsbury, 1981), 144.
15. Wilder, Th. *Heaven's My Destination* (Moscow, Raduga Publishers, 1988), 382.
16. Woolrich, C. *Angel Face* (New York, A Mentor Book, 1978), 414.

Actual Problems of Linguistics [Aktual'ni problemy movoznavstva]

© Tryshchenko I. [Tryshchenko I.], itryshchenko@hotmail.com

Functioning of Allusive Names in Literary Discourse [Funkcionuvannya aluzijnyh imen v hudozhn'omu teksti] (in Ukrainian)